

Ключ від Потойбіччя

КУПИТИ

Двері у Вирій відімкнено, і тепер лишилося зовсім обмаль часу, коли трьом світам настане кінець. Баланс порушено, і Зоряна намагається зарадити цьому, шукаючи відповіді у своєму минулому, але правда може виявитися геть неочікуваною.

І дедалі частіше колишня смертна, а тепер уже богиня змушена звертається до своїх темних сил, бо має продовжувати боротьбу й зробити вибір: урятувати світи або своє кохання. На неї чекає битва, і вона вже знає, як та скінчиться, але, хай там що, Зоряна повинна дійти до кінця.

Рішення

Пальцями Купало міцно вхопив мене за підборіддя, а губами наблизився до моїх. У ніс одразу вдарили пахощі троянд, сандала та лимона, і я скривилася, попри намагання бути незворушною. Цей запах, хай який приємний для когось іншого, у мене викликав нудоту.

— Ти будеш моєю, — впевнено мовив Купало голосом, що не виказував емоцій.

Його подих лишився на моїх устах, обпікаючи їх своєю отруйною сутністю.

Мені хотілося тут-таки прогарчати: «Ні, ніколи», вдарити його в щелепу й утекти, та натомість вирвалося лише:

— Не чіпай моїх близьких! Благаю! Не чіпай їх!

— Ти не розумієш, про що просиш, — хмикнув Купало. — Вони не такі, як ми з тобою, моя люба. Вони жалюгідні. Ниці. Слабкі. Вони створіння, не гідні вічності. Не гідні нічого з того, що можемо мати ми. І, дозволь нагадати, — вони смертні. Навіть той, кому ти підмішала крові бога, може згинутися, якщо скористатися Деревом Життя.

У мені миттю скипіла лють. Купало міг погрожувати мені, моїй свободі — чому завгодно, що стосувалося лише мене, — та аж ніяк не моїм близьким. Не Святіві.

— Як і ти! — прогарчала я, не стримавшись. — Ти теж можеш померти через Дерево Життя.

Очі-рубіни бога кохання — ні, примусу та брехні — зосередилися на моїх. Я заклала. Не кліпаючи й не рухаючись. Тамуючи всю ту ненависть, яку відчувала. Хвилини зо дві Купало грав зі мною у витрішки. Він ніби намагався щось віднайти, прочитати думки чи змусити до чогось. Але вочевидь збагнувши, що не здатен, відпустив моє підборіддя й, гучно зітхнувши, відступив на два кроки.

— Ти мене розчаровуєш, Морано! — прохрипів він так, що на мить мені здалося — його емоції справжні.

У хрипкому голосі Купали пролунав біль.

Саме це я й хотіла побачити. Його слабкість. Скориставшись цим, я звернулася до своєї сили й вивільнила її. Крига вкрила червону кімнату, у якій ми перебували, і зібралася в списи біля мого тіла, які будь-якої миті могли проштрикнути тіло бога. Проте замість переляку на обличчі Купала я побачила посмішку, що миттю перетворилася на вдоволений осміх.

— Тепер я впізнаю тебе! — сказав він. — Ти та сама Морана, якою я тебе знав. Моя дружина.

Його ствердження розізлило мене ще дужче, і я, роз-лютившись, відпустила крижані списи на Купала. От-от — і вони мали б покалічити бога, але просто перед ним вони різко розвернулися й полетіли на мене. Я охнула, коли одне за одним леза з льоду встромилися в моє тіло. Різкий біль проштрикнув нутрощі, ноги підігнулися, з очей приснули сльози. Хапаючи ротом повітря, я впала. Купало повільно підійшов, знову схопив мене за підборіддя й зухвало поцілував. У роті розлився металевий присмак крові: моєї чи його? Я стиснула губи й загар-чала, та це не зупинило Купала. Він продовжував би мене цілувати, навіть якби усвідомив, що припадає вустами до трупа.

Бог відсторонився від довгого невзаємного поцілунку лише за хвилин п'ять, а тоді з огидою подивився на мене, не зважаючи на те, що мій живіт стікав кров'ю.

— Ти будеш моєю, — посміхнувся Купало. — Жива чи мертва.

Цього разу я таки закричала:

— Ніколи! Ніколи! Ніколи!

З мого горла виривалося воання, аж поки перетворилося на хрип. Образ Купала, навпаки, ставав туманним і розпливчастим, немовби мене обпоїли. Я ще дужче брикалася й кричала, аби не дати гидкому богові поцілувати себе знову:

— НІКОЛИ! Ніколи ти не отримаєш мене!

Однаке Купала вже не було. Усе навколо поволі розвіювалося, і я починала розуміти, що кричу вже не в червоній кімнаті, а в густій непроглядній темряві. Усе зникло.

Лишився тільки хриплий крик, що досі виходив з мого горла:

— Ні! Ні! Ні!

Моїх плечей хтось обережно торкнувся, і я, здригнувшись, мало не скористалася силою, аж раптом збагнула, що побачене було сном. Жахливим маренням, яке створив мій звиклий до страждань мозок. Я важко задихала й протерла очі, намагаючись повернутися до реальності.

Забути. Викинути з голови те, що бачила й відчувала так, наче колись уже переживала це.

— Це сталося знову? — почувся стурбований голос Свята.

Я мугикнула на знак згоди, обхопивши себе руками за плечі й захитавшись у ліжку.

Подібні жахіття приходили до мене не вперше. І цього разу вже не допомагали ані ловці снів, ані лялька-мотанка, ані мольфа, яку подарував Лукіан. Бо Купало не наслав на мене снів, як робила це Іванна. Я сама мучила себе.

Відтоді як Свят уклав нову угоду, мені постійно здавалося, що Купало от-от прийде по мене. Однак він мовчав.

Зник з мого життя, ніби й не являвся в Дім між трьох світів, не вбивав мого ворога, не забирав Книгу Буття.

Ніби в нього й не було планів, як надіти на мене кайданки й знищити цей бісів світ. Незважаючи на мовчанку бога, що був мені колись чоловіком, я знала: Купало не відступиться. Він десь поруч. Чекає. Готується. І це гнітило навіть більше, ніж страхіття, що їх я собі створювала.

У них ми зустрічалися й боролися. У житті ж панувала невідомість. Страх. Він уже став частиною мене, вшитий у єство, як основний колір. Червоний.

Я часто прокидалася серед ночі, уся спітніла, липка й нажахана. Кілька хвилин брикалася й горлала. Використовувала силу зими, підсилену люттю, бо вкотре бачила його. Відчувала його. Мов насправді. За браком справжніх спогадів моя свідомість створювала свої. Жахливі й моторошні. Огидні. Мене нудило від них, але втекти я не могла, тому, щойно розуміла, що це знову сталося, втішалася в обіймах Свята й переконувала себе, що врешті зможу здолати власні страхи та стати сильною, якою мене воліли бачити всі довкруг.

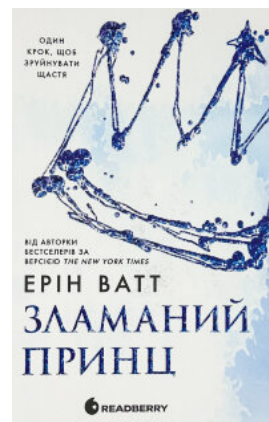
Рекомендована література

Ніколи не бреші

Оніксова буря. Емпіреї.
Книга 3

Родина роялів.
Зламаний принц. Книга
2

Скляний меч. Книга 2

День, що навчив мене
жити

Смертниці. Книга 5

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ